

RUHSAL ARAŞTIRMALAR BÜLTENİ

**Aylık e-bülten
Temmuz 2011 Yıl: 1 Sayı: 6
İzmir Ruhsal Araştırmalar Derneği**

Değerli Okuyucular,

Bu zamana kadar bildiğimizi düşündüğümüz, öğretildiğimiz her şeyi sorgulamamız gereken bir dönemdeyiz. Doğduğumuz günden itibaren duygular, düşünceler koşullanmış davranışlar öğrenerek kalıpların arasına sıkıştırdığımız hayatımızın gerçekten bizi yansıtıp yansıtmadığını kontrol etmemiz gerektiği bir gerçektir.

Yönetmekte zorlandığımız duygularımız, nereden kaynaklandığını bilmediğimiz rahatsız edici düşüncelerimiz, kaygılara, korkulara hatta belki sonrasında da kaderimize dönüşebilmektedir. Ne gariptir ki, hayatımız sürekli dışarıdan kontrol ediliyor, yönlendiriliyor gibi gelirken bizlere, aslında onu kendi ellerimizde yaratıyor olduğumuzun farkında bile değilizdir.

Bu yaratım sürecinde ne kadar söz sahibiyiz? Toplumun, ailemizin, geçmişimizin koşullanmaları mı, bilinçli seçimlerimiz mi bizi yönetiyor dersiniz? Bu soruları düşünmeye başlamak, en azından bir yerlerde bir eksiklik olduğunu fark etmek bile önemli bir adım atmaktır aslında kendimize doğru.

O adım atıldığında yeni düşünceler, yeni arayışlar, yeni sorular belirlediğinde yanıtları da karşımıza çıkmaya başlayacak, ummadığımız yerlerden yardımlar gelecek hiç kuşkusuz...

Bu bitmeyen yolculukta doğru bilgileri sizlere ulaştırma ve yeni farkındalıklar yaratma amacıyla sizlere bu ay bültenimizde insanlığın anayurdu Mu uygarlığı ile ilgili bilgiler, rezonans ve çekim yasasının hayatımızdaki güçlü etkisi, kadın olmanın yaratıcı gücüne bir bakış sunuyoruz.

Dinlenme, yenilenme ve yeni döneme hazırlanma ile geçecek olan bu yaz döneminde yeni farkındalıklar kazanmanızı, sorularınıza yeni yanıtlar bulmanızı, yeni yollara doğru ilerlemenizi ve bilginin ışığının daima yolunuzu aydınlatmasını diliyoruz.

Sevgi ve saygılarımızla,
İzmir Ruhsal Araştırmalar Derneği

Bu Sayımızda...

İnsanlığın Anayurdu Mu Uygarlığı ve Anadolu 1. Bölüm – Gülfer Ülgetay
Rezonans ve Çekim Yasası – Bilge Büket
Kadın Olmanın Yaratıcı Gücü – M. Reşat Güner

İnsanlığın Anayurdu Mu Uygarlığı ve Anadolu

Gülfer Ülgentay

GİRİŞ

Batık Uygarlıkları incelediğimizde; bildiğimiz ya da bize şimdiye kadar ders kitaplarında anlatılan resmi tarihin birçok eksiklikleri hatta yanlışları olduğunu görebiliyoruz. Batık kıta Mu'nun keşfedilmesiyle birlikte insanlığın ve dünyamızın tarihine daha farklı bir gözle bakmak zorunda kalıyoruz. Geçmişimizin ya da dünyamız üzerinde yaşamış olan uygarlıkların bilinenden çok daha eski olduğunu ve bu uygarlıkların; gelişmişlik düzeyi, kullandığı eşyalar v.s. gibi birtakım arkeolojik bulgulardan çok daha önemli "ezoterik" bilgilere sahip olduğunu görebilmekteyiz. Bu sebeple, Mu Uygarlığının günümüzdeki tarih anlayışından daha derin bir anlayışla ele alınması gerekmektedir.

Üzerinde yaşadığımız Anadolu toprakları birçok uygarlığın beşiği olmuştur. Ayrıca Anadolu'nun güneydoğusundaki Mezopotamya bölgesinde kurulan Sümer, Babil, Asur gibi önemli uygarlıklarla da sürekli bir etkileşim içinde bulunmuştur. Ancak bilinen tarihin biraz daha derinlerine inip baktığımızda (özellikle Anadolu'da) bugüne kadar pek dikkate alınmamış Batık Uygarlıklarla Anadolu arasındaki bağlantı oldukça dikkate değerdir.

Ezoterik bilgilerimize göre Doğu ve Batı uygarlıklarının iki ana kaynağı vardır. Bunlardan biri "Atlantis" diğeri de büyük Anavatan "Mu Uygarlığı"dır. Batık Mu Uygarlığı konusunda elde mevcut belgeler o kadar birikmiştir ki, bu belgelere dayanarak dünya beşer tarihinin geçmişi yeniden yazılsa, kuşkusuz pek çok şey değişecektir.

Bu büyük kıtanın varlığını kanıtlayan belgelere genel

olarak baktığımızda şunlara rastlarız: Hindistan, Çin, Burma, Tibet ve Kamboçya'da bulunan çeşitli yazılar, kitaplar, Naakal tabletleri, kitabeler ve efsaneler, Yukatan ve Orta Amerika'da bulunan eski Maya yazıtları, tabletler, semboller ve efsaneler, Pasifik adalarında özellikle

Tahiti, Samoa, Tonga, Cook gibi adalarda bulunan arkeolojik kalıntılar, Meksika ve Meksiko City yakınlarında bulunan taş tabletler, Kuzey Amerika'da bulunan ilkel Amerikalıların yazıları ve kitabeleri, eski Yunan filozoflarının kitapları...

Bu belgelerden en önemlileri arkeologların da bilimsel belge olarak gördükleri pişmiş topraktan yapılmış tabletlerdir. Bu tabletlerdeki bilgilere göre; Mu Uygarlığı, Pasifik Okyanusunda var olan on binlerce yıl önce yeşermiş ve yaklaşık 12.000 yıl önce

çeşitli depremler ve volkan patlamalarıyla birlikte sulara gömülmüş olan bir uygarlıktır. Atlantis kıtasıyla Mu kıtası hemen hemen aynı dönemde batmış olmasına rağmen Atlantis daha çok tanınır. Oysa bugünkü bilimsel bulguların ışığında, Mu kıtasının Atlantis'ten çok daha yaşlı bir kıta olduğunu, üzerinde yüz binlerce yıl pek çok kültürün oluştuğunu, bu kültürlerin Ana kıtadan Atlantis ve diğer bölgelere yayıldığını ve Dünya tarihinde en az Atlantis kültürü kadar önemli bir yeri olduğunu öğrenmiş bulunmaktayız. J.W; Mu uygarlığının eldeki mevcut belgeler incelendiğinde 50.000 yıldan daha önce başladığını söylemektedir. Ve bu tarihi jeolojik araştırmalar da doğrulamaktadır.

MU konusuyla Atatürk de ilgilenmiş, o dönemde birçok tarihçimizi bu konuda araştırmalar yapmak için görevlendirmiş ve New York'tan getirttiği Churchward'ın

eserlerini bölümlere ayırarak resmi ve özel kurumların 60 kadar çevirmenine kısa sürede tercüme ettirmişti. Atatürk bu çeviriler üzerinde önemle durup pek çok notlar alarak bu konudaki çalışmalarını sürdürdü. Ayrıca o dönemdeki tarihçilerimizden Tahsin Mayatepek'in Mu Uygarlığı ile ilgili Meksika'da yapmış olduğu araştırmalarının raporlarını da incelemiş ve konudan çok etkilenmişti. Atatürk, özellikle insanın yaratılışı, Mu'nun insanlığın anayurdu olduğu, ilk insanın orada yaratıldığı, Mu'nun batış nedenleri, göçleri, kolonileri; Orta Asya, Uygurlar ve Anadolu ile ilgili kısımların altlarını çizerek okumuş ve notlar almıştır. Bu şekilde Atatürk Türklerin kökenini araştırmaya yönelik daha pek çok çalışmalar yapmış, Türklerin Maya ve İnkalarla olan benzerliklerini bulmuştur. Atatürk'ün o dönemde dilimize çevirttiği J.Churchward'ın kitapları bugün Anıtkabir'de Atatürk'ün kitaplarının bulunduğu bölümdedir. (J. Churchward'ın elli yıllık araştırmalarını içeren, MU uygarlığı ile ilgili dizi kitaplar Ege Meta Yayınları tarafından yayınlanmıştır. İlk çıkan kitap "Batık Kıta Mu'nun Çocukları" dir. İzmir,1999)

MU UYGARLIĞININ KEŞFİ

Mu Uygarlığını tanımamızı sağlayan ilk araştırmacı, İngiliz Albay James Churchward'dır. J.Churchward Mu ile ilgili ilk araştırmalarına Hindistan'da bulunduğu sırada başlamış ve elli yılı aşkın bir zaman içerisinde tüm dünyayı dolaşarak Mu ile ilgili pek çok belge elde etmiştir. Aslında pek çok kutsal kitapta ve pek çok kültürün mitolojisinde Pasifik Okyanusu'nda bir kıtanın yer aldığına, bu kıtanın üzerinde on binlerce yıl hüküm süren ileri bir uygarlığın yeşermiş olduğuna ve bu uygarlığın yozlaşarak yok olduğuna dair atıflar yer almaktaydı. Örn; Hintlilerin "Ramayana Destanı" nda, Maya Kutsal metinlerinde ve Mısır'ın Ölüler Kitabı'nda kısmen ya da açıkça Mu Uygarlığından söz edilmektedir. Fakat Mu Uygarlığını dini ve mitolojik kimliğinden sıyrıp, konuyu bilimsel bir temele oturtan ilk kişi J.Churchward'dır.

Hindistan'da görevli bulunduğu sırada bir tapınağa konuk olan J.Churchward Batık Mu Uygarlığı hakkında ilk bilgilerini bu tapınaktaki arşivlerden edinir. Naga-Maya dili denilen, çeşitli şekillerden, sembollerden oluşan

çok eski ve ölü bir dilde yazılmış olan bu tabletler Mu kutsal metinlerinden kopya edilmiştir. Naga-Maya dili Hindistan'daki arkaik sanskritçe olarak bilinen en ilkel Hint dilinden daha eskidir. J.Churchward Naga-Maya dilini bilen başrahipten bu ölü dili 2 yıllık bir çalışma sonunda öğrenir. Ve rahibin de yardımıyla bu tabletlerde yazılanları çözer. Burada yazılanlara göre, bu yazılar 15.000 yıl önce yazılmış olup Hindistan'a Mu'nun bilim rahipleri dedikleri "Naakaller" tarafından getirilmiş tabletlerdir. J.Churchward bundan sonra Güney Pasifik adalarına, Orta Asya'ya, Mısır'a, Sibirya'ya, Birmanya'ya, Avustralya'ya, Orta Amerika gibi daha birçok yerlere giderek Mu'nun varlığına ilişkin pek çok kanıt elde eder.

J.Churchward'dan başka Amerikalı bir Jeolog-arkeolog olan William Niven da 1921-1923 yılları arasında yaptığı Meksika kazıları sırasında bulunduğu 2600'ü aşkın tabletlerde Mu Uygarlığı'nın varlığına ilişkin geçerli kanıtlar elde etmiştir. Tabletleri inceleyen Carneige Enstitüsü uzmanları bunların gerçek tabletler olduğunu ve şimdiye dek bilinen hiçbir uygarlığa ait olmadıklarını açıklamıştır. Niven'in araştırmalarını duyan Churchward Meksika'ya gelerek bu tabletleri inceler ve bunların Hindistan'da gördüğü tabletlerdeki Naga-Maya diline çok benzeyen bir dilde yazılmış olduğunu görür. Bu tabletler bugün Meksika Müzesi'nde bulunmaktadır ve 12.000 yıl önce yazıldığı düşünülmektedir.

Niven ve Churchward'ın bulunduğu tabletler dışında Mu'ya ilişkin diğer bilimsel belgeler ise şunlardır:

-Yukatan'da hazırlanmış eski bir Maya kitabı olan "Troano El Yazması". Bugün British Museum'da bulunmaktadır.

-Troano El Yazmasıyla aynı yaşta olan bir başka Maya kitabı "Cortesianus Kodeksi" 'dir. Bugün Madrid Ulusal Müze'de bulunmaktadır.

- Paul Schlieman tarafından Tibet'te bir Budist tapınağında bulunan "Lhasan Belgesi"

-Yukatan'da Mu kıtası anısına inşa edilmiş Uxmal Tapınağı'ndaki Yazıtlar yaklaşık 12.000 yılıktır. Bu tapınakta "Geldiğimiz yer olan Batı ülkelerinin anısını korumak için inşa edilmiştir" diye kabartma yazılar bulunmaktadır.

-Meksiko şehrinin 60 mil güneybatısında yer alan "Xochicalo Piramiti Yazıtları". Bu piramit üzerindeki ka-

bartma yazılara göre “Batı ülkelerinin yıkımının anısına” inşa edilmiştir.

-Dr. Niven’in Alaska’da bulunduğu Mu kıtası sembolle-riyle işlenmiş bir totempol.

-Platon’un “Timeus ve Critias” adlı eserinde batık kı-taya dair şu sözler geçer: “Mu ülkesinde 10 halk vardı.”

Tüm bu belgelere dayanarak, özellikle Churchward’ın bulunduğu tabletlerdeki yazılar ayrıntılı olarak “Dünya ve insanın yaratılışını ve insanın ilk zuhur ettiği yerin Mu olduğunu” ifade ediyorlardı. Bu tabletlerdeki yaratılış öyküsü kutsal kitaplardaki yaratılış öyküsüne çok benzer bir şekilde anlatılmıştı. Ayrıca; kayıp kıtanın Pasifik Okyanusunda, Amerika ve Asya kıtaları arasında bulunduğunu, Kuzey Hawaii’den Fiji ve Paskalya adalarına kadar uzandığını, doğusu ile batısı arasında 9.500 km, kuzeyi ile güneyi arasında yaklaşık 4.500 km’lik bir mesafe olduğunu anlatıyordu. Kıta deniz ve boğazlarla birbirinden ayrılan

3 ana kara parçasından oluşuyordu. Pasifik Okyanusu’na tek tek ya da gruplar halinde dağılmış kayalık adaların tümü, bir zamanlar Mu kıtasının birer parçasıydılar. Bu kıta üzerinde yaşayanlar yeryüzünü kolonize etmişlerdi. Mu kıtası bundan 12.000 yıl önce korkunç yer sarsıntılarında sonra, su ve ateş girdapları içinde kaybolup sulara karışmıştı ve beraberinde 83.000 yıllık bir uygarlığı da götürmüştü.

ARKEOLOJİK BULUNTULAR

Mu kıtasıyla ilgili arkeolojik buluntuları incelediğimizde ilk olarak James Churchward’ın sözünü ettiği iki bronz heykelcik ile karşılaşmaktayız. James Churchward’a göre bu heykelcikler Anakara’da ya da eski Uygur kentlerinden birinde yapılmış olmalıdır. Bu heykeller, büyük yönetici Mu’nun simgesidir. Bu heykelcikler eğer Uygur kökenli ise, 18.000 ile 20.000 yıl kadar eski, Mu kökenli ise de, yaşının tahmin edilmesi bile mümkün değildir. Heykellerin işçiliğindeki incelik dikkat çekicidir. Bu iki heykelcikten başka Britanya Müzesi’nde Mu’da imal edildiğine hiç kuşku olmayan üç asa bulunmaktadır.

Mu’nun varlığına ilişkin kanıtların bir kısmı da Pa-

sifikte Mu’dan arta kalan adalarda rastlanan arkeolojik kalıntılardır. Mu’nun 7 büyük kentinden birinin yakınında bulunan Panape adasında duvarlarının yüksekliği 10 m’yi aşan, boyu 100 m’yi bulan bazalt bir tapınak vardır. Tapınağın duvarlarında Mu uygarlığının kutsal sembollerinin çoğunun kabartmaları bulunmaktadır. Tapınağın çevresinde bir labirent, bir piramit ve geniş yeraltı geçitleri bulunmuştur. Uzmanlar, bu yapıların ancak yüksek bir uygarlığın ürünü olabileceklerini açıklamışlardır. Ponape civarındaki adacıklardan biri olan Non Madol adasında ise, ağırlıkları 10’ar ton olan binlerce bazalt sütundan kurulu bir yapıya raslanmıştır. Bu yapılar deniz altında devam etmektedir.

Mu’dan arta kalan anıtlardan en ilgi çekici olanları ise Paskalya adasında bulunan dikili dev heykellerdir. En büyük heykel henüz bitmemiş durumda bir taş ocağında

bulunmuştur ve yüksekliği 20 m.’dir. Diğer heykellerin çoğu 50 ton ağırlığında ve bazıları 10.5 m. boyunda olup sayıları 600’e yakındır. Ada yerlileri herhangi bir yazı şekli kullanmamalarına karşın, adada çok eski tabletler mevcuttur. Bu tabletlerdeki yazıya Dünya’da bir tek yerde, Paskalya adasından oldukça uzakta bulunan, Mu kolonilerinin bulunduğu Hindistan’da İndüs Vadisi’nde rastlıyoruz. Bugün Paskalya adası olan

yer o günlerde Mu kıtasının bir parçasıydı ve bugünkü yerlilerin o heykelleri yapan kişilerle bir akrabalığı yoktu. Bugünkü yerliler o heykelleri yapanlardan çok daha alt bir uygarlık seviyesinde yer almaktadırlar.

Pasifikte bulunan Tonga Tabu adasında, adanın doğal yapısında hiç taş bulunmamasına rağmen 70’er tonluk sütunlardan oluşan bir kemer bulunmaktadır. Sütunların üzerindeki diğer taş ise 25 ton ağırlığındadır.

Raratonga ve Kangaia adalarında Paskalya adasında bulunan tablette ve efsanede sözü edilen, devasa taşlarla yapılmış yaşı meçhul bir taş yol bulunmaktadır.

Navigator, Cambier, Rapa adalarında ve Borneo’da dev platformlar, dev şato kalıntıları ve Mısır’inkinden çok daha eski mumyalar bulunmuştur.

Devam Edecek...

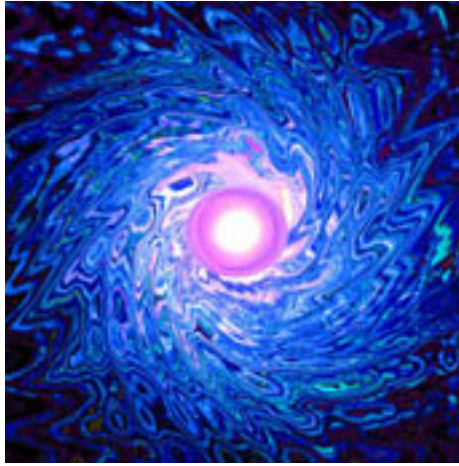
Rezonans ve Çekim Yasası

Bilge Büket

Düşünce zihnimizde akan bir enerjidir. Bizler bir düşünce denizinde (enerji denizinde) yaşamaktayız. Her birimiz kendimizi hayattan ayrı düşünsek de, okyanustaki bir damlanın denizin minicik bir parçası olması gibi biz de düşüncenin bir parçasıyız. Aslında hayatımız dediğimiz şeyi oluşturan şeyler, düşüncenin sürekli yaratımlarından meydana gelmektedir.

Yaşadığımız dünya zihinsel bir dünyadır. Dünya ve içerdiği her şey düşüncenin ürünüdür. Fiziksel evren, insanların gerçek dedikleri her şey, düşüncenin görünmeyen dünyasında var olmaya başlamıştır. Örneğin yaşadığımız evler, kullandığımız arabalar, oturduğumuz sandalyeler önceleri sadece birer düşünceydi. Hepsisi önce düşüncede oluşturuldu ve düşüncenin yaratıcı sürecinin sonucu olarak gerçekleşti. Tabii bunu şu anki aklımızla algılamak kolay değildir. Öyle ki, düşünce insan beyniyle sınırlı bir şey değildir. İnsan beyni düşüncenin sadece bir aracıdır. Radyonun, ses dalgaları denizinden bazıları alıp duyulabilir hale getirmesi gibi, beyin de düşünce denizinden bazı düşünceleri bulup çıkarır. Düşünce evrenseldir, her yerde mevcuttur. Bir bölge veya bir kişiye özgü değildir. O halde düşünmek demek düşünceyi kendi algılamamız ölçüsünde kullanmak demektir. Düşünce beynin içinde veya uzayda herhangi bir yerde değildir. Düşünce alemi, insanın kafatasının içine hapsedilemez ve beyin hücrelerinin sayısının bu işte hiçbir rolü yoktur. Önemli olan düşünceyi nasıl kullandığımızdır.

Yani özet şöyle diyebiliriz ki, tüm insanlık ortak bir bilince sahiptir ve bu evrenin yaratıcı bilincidir. Buna bir Evrensel depo dersek bu depodan fikirler alıyoruz ve buna bizim düşüncemiz diyoruz ve her birimizin ki kendine özel. Bu fikirleri bu depodan çekebilmek için de bilincimizi kullanıyoruz. Bu depodan ister çay kaşığı ile düşünce alın, ister bardakla, isterse bir havuzu doldurun. Ya da bu okyanusun istediğiniz yerinden alın...

Tüm insanlığın ortak bir bilinci olmasına karşın bilincin iki görünümü veya iki fonksiyonu ya da kullanımı vardır. Birincisi bilinçaltı, ikincisi ise bilinçtir. Bilinç, düşünceyi farkında olarak kullanmamızdır. Uyanık bilinç, uyanık olduğumuz saatlerde kullandığımız kısım, bilinçaltı ise aklımızın farkında olmadığımız bölümdür. Nasıl çalıştığını bilmeyiz. Bunu, yüzde doksani suyun altında olan bir buzdağına benzetebiliriz. Düşüncenin sadece küçük bir kısmını bilinçli olarak kullanabiliriz. Yani ben kendi bilincimle, evrensel depodan bazı düşünceler alıyorum ve kullanıyorum. Benim bilincim dediğimde evrensel düşünce deposunun benim tarafımdan kullanılan kısmını kastediyorum. Düşüncelerimizi hepimiz kendi kullanımımıza göre tanımlarız, bunlara göre birbirimizden ayırt ediliriz ve bireyselliğimiz böyle ortaya çıkar.

Bilinç sadece uyanıkken ortaya çıkar, bilinçaltı ise 24 saat devrededir. Bilinçaltı beden fonksiyonlarını düzenler. Biz kalbimizin, sindirim veya boşaltım sisteminin çalışması için organların veya hücrelerin neler yapması gerektiğini düşünmek zorunda değildir. Örneğin bisiklete binerken, yürürken, su bardağını almaya uzanırken önce hangi kasımızı, sonra hangisini ve hangi hızda devreye sokmamız gerektiğini hiç düşünmek zorunda kalmıyoruz. Bunu sağlayan gönüllü hizmetkarımız yani bilinçaltımız sürekli devrededir. Onun bir prensibi yani bir çalışma yasası var ama biz onu bilmiyoruz.

Bilinçaltı bir anlamda düşüncenin toprağıdır aslında, kendine verilen tohumlara yanıt vermektedir. Tıpkı, toprağa ekilen tohumların meyve veren bir ağaca dönüşmesi gibi... Yani bir şeyi düşündüğümüzde toprağa tohum ekmiş oluyoruz ve sürekli o düşünceyi düşündükçe sanki onu sulamış ve uygun ortamı hazırlamış gibi oluyoruz ve ağaç gibi meyve verinceye kadar onu büyütü-

yoruz. Bu durum da başımıza gelen olaylarla eş. Bizler her seferinde başımıza gelen olayları beğenemeyebiliyoruz. Bu durum, sürekli besleyip bakımını yaptığımız tohumdan oluşan ağaç meyve verdiğinde bu meyveyi beğenmememize benziyor. Madem armut sevmiyorduk, neden armut dikip uğraştık bunca zaman değil mi? Toprak nasıl kendine ekilen tohumu yargılamıyorsa, bilinçaltı da düşünce tohumlarını yargılamıyor. Ne demiştik? o gönüllü bir hizmetkar ve biz ne dilersek onu yapıyor. Burada önemli bir gerçek karşımıza çıkıyor, bu durumda “yönetimi yapan bilinç”tir. Yani hangi tohumu ekeceğimize bilinç düşünceleri seçerek karar veriyor. Bilinç hayatla nasıl ilişki kuracağımıza karar verip ifade yollarını seçiyor ve planlamayı yapıyor sonra da bilinçaltına buna dair emir veriyor. Bilinçaltı ise her zaman üzerinde karara varılmış dış görüntüyü üretiyor.

Düşüncelerimiz yarattığımız görüntülerdir aslında. Düşündüklerimiz evrensel bilinçaltına verilen emirlerdir. Yani üretilen şeyden hoşlanmıyorsak nereye bakmalıyız? Bilincimizde neleri düşündüğümüze değil mi? Güç bilincin elinde ve elimizde bir hizmetkarımız var, ne istesek yapıyor. Fakat, neden bizim hayatımızda hep istemediğimiz şeyler oluyor hiç düşündünüz mü?

Çekim yasasını tam olarak anlamak için düşüncelerin üzerinde biraz daha durmamız gerekiyor. Düşüncelerimiz aslında zihnimizde akan bir enerjidir ve bu enerjinin her bireye göre tanımlaması farklıdır. Çoğunlukla içimizde konuşan, susturamadığımız bir sestir, bazıları ise birer film karesi gibi görür düşüncelerini.

Düşüncelerimizin ana kaynağı sınırlayıcı inançlarımızdır. İnanç ise, çevremizdeki durum veya varlıkların, gerçekte ne olduğuna dair oluşmuş genel anlayışımız veya algımızdır. Dünyayı tamamen bu anlayışlarımız çerçevesinde algılarız. Yani dünyayı gördüğümüz pencerenin yeri, büyüklüğü, temizliği bu inançlarımızla belirlenir. Örneğin eskiden insanlar dünyanın dümdüz bir tepsi gibi olduğuna ve güneşin de bunun etrafında döndüğüne inanıyorlardı. Şimdi de dünyanın yuvarlak olduğuna ve güneşin etrafında döndüğüne inanıyoruz. Bugün kalorinin kilo için etkili olduğuna, politikacıların güvenilmez olduklarına, hapishanelerin suçu engellediğine inanıyoruz. Bugünkü inançların bundan 300 yıl önceki inançlardan daha iyi veya doğru olduğunu söyleyemeyiz, fakat inançların çoğunun aslında bir yanılsama olduğunu çok net olarak söyleyebiliriz. Yani doğru olduğunu sandığımız ama doğru olmayan şeylerdir yanılsamalar. Yanılsamalar bizim inançlara teslim olmamızdan kaynaklanır. Hiçbirini sorgulamadığımız gibi çoğunun

da farkında değildir. Hatta bizim hayatı yaşayışımızı sınırladıklarının hiç farkında değildir. Biliyorsunuz ki bir gerçeği yanlış anlamış olmamız o gerçeği değiştirmez. Örneğin dünyanın düz bir tepsi olduğu inancı yanlış bir değerlendirmeydi ve çok uzun süre insanlar buna inandılar, elbette ki bu inanç dünyayı düzleştirememiş, fakat insanların hareket yeteneğini çok kısıtlamıştır.

Peki, bu sınırlayıcı inançlarımız nasıl oluşuyor?

Bunlar iki türlü oluşabilir. Bazı inançlarımız vardır ki kuşaktan kuşağa aktarılmıştır. Zaten doğduğumuzda bilinçaltımızda bulunur. Diğerlerini ise çok küçük yaşlarda ediniriz. Bizi büyüten büyüklerimiz, anne ve babalarımız, çok sevdiğimiz veya sevmediğimiz arkadaşlarımız, komşularımız ile yaşadığımız olaylar veya onların inançlarını kopyalayarak bazı sınırlayıcı inançlarımızı oluştururuz. Bazılarımız köpekten korkarız, bazıları kereden korkarız veya uçaktan korkanlarımız vardır ya da bazı yiyecekleri yiyemeyiz. Bu örneklerin çoğu ya kendi başımıza gelmiş bir olay yüzünden kodlanmıştır veya bizi yetiştirenlerin inançlarıdır. Biz sorgulamadan öyle öğrenmiş ve kabullenmişizdir. Biz otomatik pilottaki birer makine gibi yaşıyorsak eğer, ne zaman kabul ettiğimizi bilmediğimiz bazı inançların etkisiyle oluşan düşüncelerimiz sayesinde yönetiliriz. Yani bizi yönetenin bir bilgisayar olduğunu düşünelim. Önce bir olay olur, bilgisayar bu olayla ilgili kayıtların olduğu bölüme gidip ilgili inancımızı bulur ve bu inancın sonucunda yapılacaklar listesini açar ve oradan hep seçilen seçeneği alarak uygulamaya sokar. Yani diyelim ki biz, köpekler saldırgan yaratıklardır diye inanıyoruz, bir parkta karşımıza köpek çıkıyor, bilinçaltımız köpekten korkulmalıdır kararını bulup hemen bize ya çığlık attırıyor veya bizim oradan kaçmamızı sağlıyor.

Herhangi bir inancın edinilmesi şu şekilde oluyor: Özellikle küçük yaşlardayken bir olay yaşıyoruz, bu olay gerçekleştiğinde çocuk olan bizde bir duygu oluşuyor. Bu olayın doğasında vardır. Her olay bizde bir duygu yaratır. Eğer bu olay oyuncaklarımızı toplayınca annem tarafından çok hoş ve sevgi dolu bir kucaklama gibi bir şey ise bunu biz olumlu biçim olarak yorumlayıp pozitif bir inanç geliştiririz fakat dondurma yalarken üzerimize damlattığımız için azar işittiysek, bu durumda da olumsuz yorumla, negatif bir inanç geliştiririz. Sıradan her olay bir inanç yaratmaz. Bir inancın oluşması için çok yoğun duygular hissetmiş olmalıyız. Yani inancın gücü altındaki duygunun yoğunluğundan gelir.

Aslında şöyle söyleyebiliriz, “*inançlarımız dünyayı algılamamızda doğrudan rolü olan duygusal deneyimlerimizdir.*”

O zaman her şeyin temelinde **duygular vardır**. Bizim evrenle iletişim sağlamamızı sağlayan düşüncelerimizin temelinde de duygularımız vardır. O zaman yaşam kalitemizi etkileyen en önemli şeyler **duygularımız, inançlarımız ve düşüncelerimizdir**.

Bunu şu şekilde açıklayabiliriz; duygularımız inançlarımızı oluşturuyor, inançlarımız düşüncelerimizi belirliyor, düşüncelerimiz de yaşam deneyimlerimizi belirliyor. Eğer biz bunlardan hoşnut değilsek düşüncelerimizin farkına varacağız, sonra bu düşünceler hangi inancım yüzünden oluşuyor onu tespit edeceğiz, daha sonra da bu inancı oluşturan duygumuzu yani büyük ihtimalle korkumuzu bulacağız. İşte bu korkudan özgürleştiğimizde onun yerine gelen olumlu duygu ile yeni bir inancımız oluşacak ve biz artık bu inancın düşüncelerini ve deneyimlerini yaşamaya başlayacağız.

Evren aslında sürekli bize bununla ilgili işaretler göndermektedir. Eğer bu mesajları alabilirsek o zaman yanılısamalarımızı ve sınırlayıcı inançlarımızı aşabiliriz. Duygulara bakacak olursak;

Duygular da düşünce gibi bir enerji biçimidir. Düşünceler zihnimizde akan enerjiler, duygular ise bedenimizde akan enerjilerdir. Aslında duygularımız düşüncelerimizin uzantılarıdır. Yani biz duygularla düşünceleri birbirine bağlayarak kodlarız. Yani biz inanç kalıplarımıza göre bir düşünceyi yorumlarız ve bu sırada oluşan duyguları isimlendirerek, açıklayarak veya yargılayarak düşünceyle duyguyu birbirine bağlarız. Halbuki duygu da düşünce de bir enerjidir ve akıp gitmelidir. Biz olayın doğallığını bozuyoruz. Gerçek şu ki, duygular yargılamaya ve yorumlamaya açık değildirler. Sadece hissedilirler. Bunu en rahat şöyle tarif edeceğim:

Bir ressamın tablosunu veya bir bestekarın bir eserini düşünün; Tıpkı resimdeki her bir renk veya eserdeki her bir notanın nasıl bir standardı yoksa yani hiçbir renk diğerinden daha güzel veya hiçbir nota diğerinden daha hoş değilse duygular da böyledir. Çirkinin güzeli, önemlisi, önemsizi yoktur. Sadece hissedilmelidirler. Ama biz ne yapıyoruz? Onları yargılıyoruz, onlara değer veriyoruz, onları isimlendiriyoruz ve onların özgürce akışını engellemiş oluyoruz. Açıklamalar, değerlendirmeler olumlu veya olumsuz duyguların hareketini durdurur ve güçsüzleştirir. Düşünceye bağlı kalmak o kişi veya du-

rumla yaşanan ilişkinin beslenmesini ve kendini tekrar etmesini sağlar.

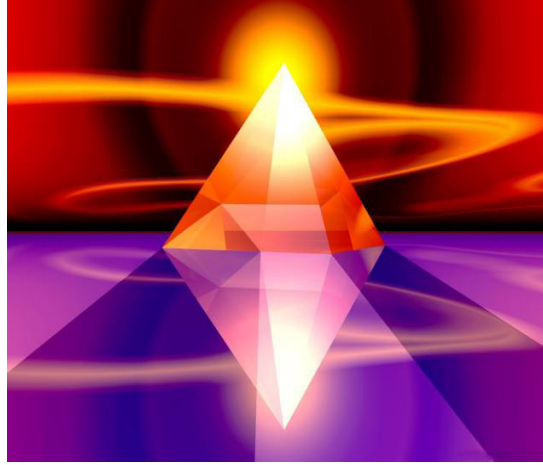
Her birimiz evrendeki en güçlü mıknatıslarız. İçimizde barındırdığımız manyetik güç her şeyden güçlüdür. Bu manyetik gücü yayan şey ise düşüncelerimizdir. Düşüncelerin manyetik frekansları vardır. Ben düşünürken düşüncelerim evrene yayılmakta ve manyetik güçleriyle aynı frekanstaki bütün benzerlikleri bana çekmektedir. Gönderilen her şey kaynağına geri dönmektedir ve o kaynak benim. Şöyle hayal etmeniz daha kolay olabilir; Televizyon istasyonlarının vericilerini düşünün, televizyonlarımızda görüntüye dönüşen frekanslar aracılığıyla yayın yapıyorlar. Yani bizler de birer yayın vericisiyiz ve bugüne kadar üretilmiş vericilerin içinde en güçlüsünüz. Hatta evrenin en güçlü vericisi biziz. Bizim ilettiğimiz frekanslar hayatımızı, hayatımız da dünyayı şekillendiriyor. Yayıdığımız dalgalar, şehirleri, ülkeleri geçip dünyaya yayılıyor, evrenin her yerine uzanıyor ve biz bunu düşüncelerimizle yapıyoruz.

Televizyon vericisinden bir farkımız var, düşüncelerimizin iletiminden elde ettiğimiz görüntüler televizyona gelmiyor ama onlar bizim hayatımızın görüntüleri oluyorlar. Eğer hayatımızda değiştirmek istediğimiz şeyler varsa düşüncelerimizi değiştirerek frekansları değiştirmeliyiz ve bu sayede kanalı değiştirip başka görüntüler elde etmeliyiz. Çekim yasası çok doğal bir yasadır. Kişilerden bağımsızdır. Düşüncelerinizle verdiğiniz mesajları kesinlikle iyi ya da kötü olarak değerlendirmez, sadece düşüncelerinizi alıp onları size yaşam deneyimi olarak gönderir. Yani üzerinde düşündüğünüz ne ise onu alırsınız.

Hep deriz ya, “korktuğum şeyler hep başıma geliyor” diye. Bunun nedeni çekim yasasıdır. Çekim yasası bir yaratım yasasıdır. Biz bilsek de bilmesek de, hayatımızı çekim yasasına göre düşüncelerimizle yaratıyoruz.

Bildiğiniz gibi düşüncelerimizin uzantısı ise duygularımızdır. Düşüncelerimiz olumlu veya olumsuz hangi frekansta olduğumuzu belirlerken, duygularımız frekansın seviyesini belirlemektedir. Kendinizi kötü hissediyorsanız kötü şeyler düşünüyorsunuzdur. Bunun aksi mümkün değildir.

Tıpkı yerçekimi kanunu gibi çekim yasası da hiç şaşmaz. Çekim yasasının dışında kalan bir şey de yoktur. Başımıza bir şey geldiyse bunu mutlaka bizim düşün-

celeriniz çekmiştir. Biliyorum bu kabul etmesi çok zor ama gerçek!

Fakat en güzeli, **herşeyi değiştirme gücüne sahibiz**. Yasa herkes için eşit, torpil yok, rüşvet yok, şart yok, bedel yok. Yasa çok basit, duygularımız ve düşüncelerimiz sadece bize ait olduğuna göre biz istediğimizde her şeyi değiştirebiliriz.

Bunu değiştirmek için ilk madde yayınladığımız frekansın farkında olmaktır, peki biz bu yaydığımız frekansın seviyesinin nasıl farkına varacağız? Bizi yöneten şey aslında gizli düşüncelerimiz yani sınırlayıcı inançlarımız veya hepimizin çok tanıdık olduğu ya da anlayacağı gibi EGOmuzdur. İşte frekansımızı anlamak için biz Egoyu tanımaya başlamalıyız. Ego Latince bir kelimedir ve BEN demektir. Egoyu nasıl tanıyacağız? Konuşurken kullandığımız bazı cümlelerimiz onun hakkında bilgi verebilir bize.

Örneğin, ben ile başlayan veya –dır –dir ile biten cümlelerinize dikkat edin.

Ben çok güzelim, ben çok çirkinim, ben çok zekiyim, ben çok sakarım, erkekler hep aldatır, iş bulmak zordur, hayat acıdır, mutlu evlilik zordur, çocuk büyütme akıllı işi değildir, kediler haindir vs.

Dikkat edin bu cümleler bizim sınırlayıcı inançlarımızdır. Yani biz küçükken oluşan inançlardır. Anne, baba, büyükler, kardeş, arkadaşlar, öğretmenlerle yaşadığımız bazı olaylarda hissettiğimiz duygular sonucu oluşturduğumuz inançlardır. Yani dikkat edin bunlar egodur. Siz değil, sizin çok küçük yaşlardaki halinizdir.

Yani bizi yöneten kaptan ego, geçmişte yaşamakta ve geleceği şekillendirmektedir. Her şeyi geçmişe göre yönetmektedir.

Bizler korkularımızla yüzleşmek istemediğimiz için oluşturduğumuz inanç kalıplarıyla davranarak enerjimizin frekansını düşürüyoruz ve buna uygun olayları yaşıyoruz. Halbuki anda kalabilsek yani inançlarımızı devreden çıkartıp esnek olabilsek, her olayı ayrı bir olay olarak değerlendirip tek bir bakış açısı olmadığını tek bir seçeneğimiz olmadığını görebilsek enerjimizin frekansı artacak ve sonuçlarımız buna uygun olacaktır. Yani evren bize istediklerimizi versin diye beklerken araya korkuyu sokmamamız gerekiyor

Kuantum Fizikçilerinin deneylerine göre duyguları-

mız DNA mızı etkiliyor. Etkilenen DNA ise boşluktaki ışık zerreciklerini ve enerjiyi etkiliyor. Enerji de bir kod ve bilgi taşıyor. Öyleyse ben duygularımın patronu olursam, etrafımdaki enerjiyi, bedenimi, sağlığımı ve ilişkide bulunduğularımı olumlu yönde etkileyebilirim. Duygularımın patronu olmayı da duygusal temizlik yaparak, korkularımın üzerine giderek ve korkularımın enerjisini özgür bırakarak yapmalıyım. Böylece enerjimin frekansı değişecektir. Evrenin en temel yasalarından birisi şudur; evren boşluk kabul etmez. Korkunun olmadığı yerde sevgi artacaktır. Sevginin frekansı yüksektir, korkunun frekansı ise düşüktür. Ben etrafıma frekansı yüksek duygular yaydığımda evrendeki havada ortak alanda bu enerjiler artmaya başlar ve ben daha çok kendimin patronu olurum.

Son olarak konumuzla ilgili çok güzel bir hikayeyi paylaşmak istiyorum:

Amerika’ da New York ‘da bir gökdelen inşaatında çalışan iki arkadaş öğle yemeklerini inşaat sahasında evden getirdikleri sandviçleri yiyerek hallederlermiş. Pazartesi günü John sandvicini açmış, ısırılmış ve çok sıkıntılı ve kızgın bir şekilde “ kahretsin bu fıstık ezmesi “ demiş. Diğer arkadaşı üzülmüş ama yapılacak bir şey yok.

Neyse Salı günü öğlen yine John açıyor sandvicini , ısırıyor ve yine aynı nefret ve kızgınlıkla “ offfff! Yine mi bu sandviç fıstık ezmesi “ diyor.Arkadaşı şaşkın bir şekilde izliyor onu.

Çarşamba günü öğlen aynı saat, aynı şeyler tekrarlanıyor ve John yine tüm öfkesi ile “ kahretsin bu fıstık ezmesi “ deyince artık arkadaşı dayanamıyor ve ” madem fıstık ezmesini sevmiyorsun , o zaman neden karına söylemiyorsun sandvicine koymasın diye ? “ diyor ama ne yanıt alıyor John dan biliyor musunuz?

John şöyle diyor “ Hooop orada dur bakalım ! Bu işe sakın karımı karıştırmı ! Sandviçlerimi ben hazırlıyorum.....”

Peki sizin sandviçlerinizi kim hazırlıyor?

Kadın Olmanın Yaratıcı Gücü

M. Reşat Güner

Yaratılışın ve varoluşun iki kutbu eril ve dişil güçler varoluşun tüm düzlemlerinde karşımıza çıkar ve yaşamın var olması, yaşamın ortaya çıkması ve devamı eril ve dişil güçlerin işbirliğine, birlikteliğine bağlıdır. Bu birliktelik olmaksızın hiçbir şey ortaya çıkmaz.

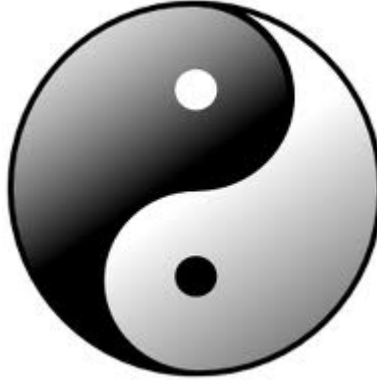
Bu birlikteliğin örnekleri tarih içerisinde farklı sembollerle ifade edilmiş ve gerek mitolojilerimizde, gerek masallarımızda gerekse çeşitli geleneklerde farklı semboller altında kendisini göstermiştir.

Yer ile gök, ateş ile su, gündüz ve gece, yin ve yang, Adem ile Havva, proton ve elektron, vs. tarzında ifade edilen semboller bize temelde yaratılışta var olan “eril ve dişil” ya da diğer adıyla pozitif ve negatif gücü anlatır. Pozitif ve negatif dediğimizde buna yüklemiş olduğumuz farklı anlamlar var. Bizim zihnimizde pozitif dendiğinde olumlu, negatif dendiğinde olumsuz bir çağrışım ortaya çıkıyor. Ama aslına bakarsanız yaratılış ancak pozitif ve negatif güçler denge halinde olduklarında mümkün olabilmektedir.

Demek ki yaratılış ya da varoluş ancak bu iki kutbun, eril ve dişil güçlerin işbirliği sonucu ortaya çıkmıştır. Bu ikili denge yaşamımızın her yanını sarmış vaziyettedir.

Bunlar birbirlerine karşıt güçler gibi görünmekle birlikte aslında biri olmadan diğeri var olamayan ve varoluşun ayrılmaz bütünlüğünü oluşturan iki yönüdür.

Modern uygarlığımız daha ziyade ataerkil yapısıyla “eril” gücü vurgulayan bir uygarlık olmuştur. Dünyadaki genel dengesizlik ve uygarlığımızın çeşitli yönleriyle bir çöküşün eşiğinde olması eril ve dişil güç arasındaki dengesizlikten ve bu dengenin daha çok eril güç lehine bozulmasından kaynaklanmaktadır. Dengesiz biçimde geliştirilen teknolojiler ve doğal dengenin yıkımı aşırı eril niteliklere sahip toplumsal yapıdan ve böylesi bir zihniyetin vurgulanmasından kaynaklanmaktadır. Bugün acısını çektiğimiz sorunların çoğu eril gücün baskın hale gelmesinden ve böylece doğal dengenin bozulmuş olmasının sonucudur.

Doğanın ve kozmosun kendi düzenine baktığımızda aslında eril ve dişil güçlerin mükemmel bir denge halinde olduğunu söyleyebiliriz. Zaten varoluşun sürmesini sağlayan şey bu mükemmel denge halidir.

Buna maddesel düzeyde baktığımızda maddenin atomik yapısı eril ve dişil güçlerin dengesi üzerine kurulmuştur.

Biyolojik düzeyde ancak erkek ve kadın yani yine eril ve dişil güçlerin dengesi yaşamı devam ettirmektedir.

Eril ve dişil güçlere psişe ya da ruhsal düzeyde baktığımızda ise Jung’un “anima” ve “animus” olarak adlandırdığı “eril” ve “dişil” karakterleri görürüz. Aslında eril ve dişil güç hem erkekte, hem de kadında bulunan ve esas olarak denge halinde olması gereken iki enerjidir. Elbette doğal olarak erkekte “eril” yanın baskın olması ve kadınlarda ise “dişil” yanın baskın olması doğaldır. Ancak bunun belli bir dengeyi sürdürebilecek düzeyde olması çok önemlidir. Örneğin bir kadının “eril” yanının baskın olması “dominant teyze” dediğimiz tipi ortaya çıkarır. Erkekte “dişil” yanın dengesiz biçimde gelişmesi de aşırı feminen karakteri ortaya çıkarır. Burada ideal durum elbette her iki cins içerisinde hem eril hem de dişil yanın belli bir denge içerisinde olmasıdır.

Bu hususu aklımızın bir kenarında tutarak, şimdi “dişil” gücün ya da kadın olmanın yaratıcı yönünden bahsetmek istiyorum. Ve dişilliğin yalnızca kadınlara mahsus bir özellik olmadığını ve erkeklerin de dişil yanlarını geliştirmeleri gerektiğini ve dişil yanlarını geliştiren erkeklerin de daha yaratıcı olabildiklerini göstermek istiyorum.

Üst bir perspektiften baktığımızda elbette bunların hepsi birer sembolden ibaret, ama varoluşun dişil yönü yaratıcılığın önemli bir unsurunu teşkil ediyor.

Dişil yaratıcılıkta dişi olan taraf yaratılışa kendinden bir parça katar ve yavrusunu kendi kanyıyla besler. Eril güç de yaratılışa katkıda bulunur, ama kendinden bir

şey vermez. Dişi yavrusunu kendi ürettiği gıda ile besler ve yavrusunun gelişimini sağlar. Doğadaki bu örnekler dişinin yaratılışa katkıda bulunurken yaptığı fedakarlığı ve gerçek yaratıcılığı ortaya koyan örneklerdir. İşte bu yüzden her anlamda yaratıcılığa “dişil” bir nitelik yüklüyoruz.

Elbette eril gücü tablonun dışında bırakmamız mümkün olamaz. Ancak nasıl ki eril gücün dişil güce oranla “güç” avantajı varsa, dişil gücün de eril güce oranla “yaratıcılık” avantajı vardır.

“Yuvayı dişi kuş yapar.” özdeyişini hepimiz duymuşuzdur. Bu dişil gücün yaratıcılığını ve yapıcılığını ifade eden en güzel deyimlerden biridir. Ancak erkekler bundan alınmasın, çünkü erkekler de kendi içlerindeki “dişil” güçle daha fazla temasa geçtiklerinde çok daha yaratıcı ve yapıcı olmayı becerebilmektedirler.

Kişi kendi içindeki eril ve dişil enerjileri dengelediğinde ve her ikisini de kabullendiğinde bütün hale gelmiş demektir. Bu bütünlüğe ulaşıldığında sorun kalmaz. İnsanların yaşadıkları sorunların büyük bölümü kendi içlerinde var olan eril ya da dişil yanlardan bir tanesini bastırmaları ve reddetmeleridir. Bunu yaptığımızda bastırdığımız taraf bizim için “gölge” haline gelir ve onu başkalarına yansıtmaya başlar. İşte o zaman “şu kadına bak, amma duygusal” ya da “şu adama bak ne kadar da kaba ve hoyrat” demeye başlarız. Bu özelliklerin bizi rahatsız etmesi kendi içimizde bastırmış olduğumuz eril ya da dişil yandan kaynaklanır.

Halbuki her iki tarafımızla barışıp bütünleştiğimizde işler çok daha kolay hale gelir. Ama bu bütünleşme ya da entegrasyon süreci biraz zaman alan ve bazen özel çalışmaları gerektiren bir süreçtir.

Eril gücün yaratılışa olan katkısı sadece anlaktır. Eril müdahale yumurtayı döller, ancak o yumurtayı döllenme öncesi ve sonrası besleyen, bakan ve büyüten dişil güçtür. Doğada bunun pek çok örneklerini görüyoruz. Zihinsel anlamda yaratıcılığa odaklandığımızda yine aynı şeyi görürüz: burada da eril ve dişil güçler iş başındadır. Buradaki eril güç aksiyonu başlatır. Örneğin bir fikri ortaya çıkarır. Sonrasında bunu besleyen ve büyüten yine dişil güçtür. Çünkü her yaratıcı fikir bir kuluçka devresi geçirir. Tüm yaratıcı dahiler işe basit bir fikirle başlar ve sonra onu kuluçkaya yatırır. İşte bu kuluçka sürecinde esas olarak dişil güç iş başındadır. Dişil güç o fikri besler, büyütür ve onun var olmasını sağlar. Aynen bir incinin karanlık sularda oluşması gibi. Sonra da gerçek yaşamdaki aile hayatında olduğu gibi “eril” güç yarattığı eserle övünür.

Tüm yaratıcı dahilerin yaşamlarını incelediğimizde özellikle dahi olarak kabul edilen erkeklerin dişil yanlarının çok güçlü olduğunu görürüz. Onların yaratıcı olmalarının sebebi “sağ beyinlerini” iyi bir şekilde kullanabilmeleridir. Ve bu dahilerin dişil yanlarının bazen çok ileri gittiğini ve psikoseksüel anlamda da dişil bir karakter sergilediklerini görebiliriz. Bu elbette patolojik bir haldir. Ancak yaratıcılık büyük oranda dişil güce ihtiyaç duyar.

Var olan ve görünen her cisim içinde var olacağı bir boşluğa ihtiyaç duyar. Boşluk olmaksızın hiçbir şey var olamaz. Burada var olan maddeyi eril, boşluğuysa dişil güç olarak düşünebiliriz. Boşluk olmaksızın hiçbir şey var olamaz. İşte yaratıcılık için de her zaman boşluğa ihtiyaç duyarız. Zihnimizdeki fikirlerin ortaya çıkabilmesi için de bir boşluğa ihtiyacımız vardır. Boşluk olmaksızın hiçbir şey yaratamayız. İşte bu boşluk dişil gücü simgeler. Biz genellikle var olan üzerine odaklanır ve cisimlerin içinde var oldukları boşlukları görmezden geliriz. Ancak şunu unutmamalıyım ki atomun çok büyük bir bölümü boşluktan oluşur. Ve tüm atomlar aslında boşluk içerisinde devinen minicik parçacıklardan ibarettir. İşte bu yüzden tüm yaratıcı dahiler kendi zihinlerinde boşluk yaratır ve bu boşluğun içindekileri yaratırken bunu boşluğun gücünü kullanarak yaparlar. Boşluk olmadan hiçbir şey yaratamazsınız. İşte bu da bize dişil gücün ne denli önemli olduğunu gösteren bir başka örnektir.

Uygarlığımız genelde sol beyin niteliklerini vurgulayan ve tüketime yönelik bir toplum olarak koşullandırıldı. Bu dengesizlik eril özelliklerin daha baskın hale gelmesini körüklerken diğer taraftan dişil niteliklerin baskılanmasına ve dengesizliklere yol açmıştır. Böyle bir düzen içerisinde kadınlar bile bu düzene uyum göstermek için daha eril bir hale gelmişlerdir.

İçine girmekte olduğumuz yeni dönem eril ve dişil güçlerin dengeleneceği ve dişil yaratıcılığın layık olduğu yere oturtulacağı bir dönemdir. Bu bütünleşmenin ardından ortaya çıkacak birlik hali insanlığın yaşayacağı yeni çağın temel realitesi olacaktır.

Eril ve dişil güçler hakkında söylenebilecek çok şey var. Ancak bu yazımı şimdilik bu kadarıyla sınırlayarak gerisini okuyucuların düşüncelerine bırakıyorum.

Bu yazıyı okuyup dişil yaratıcı güç hakkında fikirlerini irad@irad.org adresine gönderen ilk kişi derneğimizden hediye olarak bir kitap kazanacaktır.

ETKİNLİKLER

Temmuz ve Ağustos ayları boyunca etkinliklerimize ara verilmiştir. Eylül ayından itibaren yeni etkinlik programlarımızla birlikte olacağız.

Değerli Okurlarımıza iyi tatiller dileriz.

İzmir Ruhsal Araştırmalar Derneği